

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 19 Ročník XXII

7. prosince 2025

„Kdo mě chce najít, najde mě v Ježíšově Srdci“

(Floripes Dornellas de Jesus)

Drazí bratři a sestry,
na začátku 1. adventní neděle jsme nový církevní rok vložili do rukou nebeského Otce modlitbou Otče náš. Latinsky se v této Ježíšově modlitbě říká „Adveniat regnum tuum...“ Přijď království tvé... Tak vnímám Advent já, jako očekávání příchodu Božího království, za což prosíme každý den. Křesťan tedy má být opravdu adventním křesťanem (ne adventistou :) Pán Ježíš přichází různými způsoby a právě Advent je dobou, v níž se tomu máme učit. Tím nejkrásnějším a viditelným způsobem je Eucharistie. Při proměňování se Slovo stává Tělem a duchovně oživuje i tělo naše. Nejlépe tomu rozumí Ježíšova Maminka svatá Maria. Ať nám matersky žehná †!

Pater Petr

Žena, která žila 60 let jen z Eucharistie

Floripes Dornellas de Jesus, známá jako Lola, se narodila roku 1913 ve státě Minas Gerais v Brazílii. Její život se dramaticky změnil v šestnácti letech, kdy utrpěla vážný úraz po pádu ze stromu. Od té chvíle byla připoutána na lůžko a začala prožívat zvláštní tělesné změny – necítila hlad, žízeň ani potřebu spánku a žádné léky na ni nepůsobily. Postupně přestala přijímat běžnou stravu a jedinou její výživou se stala Eucharistie. Lékaři tehdy nedokázali její stav vysvětlit. Takto žila více než šedesát let.

Lola svůj život zasvětila modlitbě a oběti, především za kněze. Často ležela na posteli bez matrace jako výraz pokání a v jejím pokoji byla vystavena Nejsvětější svátost. Jednou týdně se tam sloužila mše a její pokoj se stal místem hluboké modlitby a setkání s Bohem. Její neobyčejný způsob života přitahoval tisíce poutníků. V padesátých letech se v knize návštěv objevilo číslo, které bere dech – téměř třiatřicet tisíc lidí ji přišlo navštívit během jediného měsíce. Všem opakovala stejnou výzvu: jděte ke zpovědi, přijímejte svaté přijímání a konejte pobožnost prvních pátků na počest Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Když ji arcibiskup Helvécio Gomes de Oliveira požádal, aby přestala přijímat návštěvy a žila v tichu, bez

váhání poslechla. Tento krok ukázal její pokoru a poslušnost církevní autoritě, což je v případném procesu svatořečení velmi ceněno. Sama říkala: „Kdo mě chce najít, najde mě v Ježíšově Srdci.“

Lola zemřela 9. dubna 1999 ve věku 85 let. Jejího pohřbu se zúčastnilo dvaadvacet kněží a kolem dvanácti tisíc věřících. V roce 2005 byla oficiálně prohlášena za Služebnici Boží a byl zahájen její beatifikační proces. Její dům v Rio Pomba, známý dnes jako Recanto da Lola, se stal poutním místem. Není otevřený jako klasické muzeum, ale při výročních slavnostech a poutích se otevírá veřejnosti. Konají se zde mše, modlitby a setkání věřících, kteří si připomínají její život a prosí o její přimluvu. Místní jej nazývají také „dům ticha“, protože právě

zde Lola žila v poslušnosti biskupovi, když jí bylo zakázáno přijímat návštěvy. Dodnes proudí do Rio Pomba poutníci, kteří se u jejího hrobu i v jejím domě modlí a čerpají inspiraci z jejího svědectví.

(Zdroj: Fear Not)

Vánoce s Mary's Meals symbolické místo u vánočního stolu

Dříve se u štědrovečerního stolu prostíralo místo navíc pro nečekaného hosta – gesto otevřenosti a lidskosti vůči tomu, kdo byl na cestě, sám nebo hladový. Byl to tichý projev naděje, že v čase Vánoc nikdo nezůstane opomenutý.

Dnes se svět změnil, ale pojďme společně smysl této tradice naplnit novým životem. Stále existují miliony dětí, které čekají na své místo u stolu, na jídlo, které utiší hlad, a na šanci učit se a snít o budoucnosti.

Mary's Meals pomáhá už více než 3 milionům dětí v nejchudších zemích světa a pomoc jednomu z nich na celý školní rok stojí pouhých 550 Kč. Symbolickým místem u vánočního stolu darujete dětem v chudobě teplé jídlo, vzdělání a naději. Každý zakoupený talíř je součástí udržitelné změny, která dává komunitám sílu postavit se na vlastní nohy – jídlo se připravuje z místních surovin, vaří ho dobrovolníci z místních vesnic, a tím roste nejen dítě, ale i celá komunita.

Když prostřete místo u svého stolu, pomáháte přerušit začarovaný kruh chudoby a hladu. Připomínáte si, že skutečné Vánoce začínají tam, kde se dělíme o to, co

máme. A právě tehdy se rodí to největší vánoční poselství – naděje, radost, pokoj a mír pro všechny.

“Moje cesta do Malawi byla jedním z nejsilnějších zážitků v mém životě. Viděla jsem tisíc dětí s hrnečky v rukou, které se těší na své jediné jídlo dne. A přesto z jejich očí vyzařovala radost a naděje. Náš svět nekončí za plotem našeho domu ani za hranicemi naší země. Každý z nás může přispět drobným kouskem svého dostatku – a proměnit ho

v naději tam, kde je jí nejvíc potřeba. Mohu z vlastní zkušenosti říct, že každá koruna vynaložená na Mary's Meals je využita s obrovskou pokorou, účelně a s láskou.

(autorka: Petra Burianová, ambasadorka hnutí Mary's Meals, výherkyně soutěže Peče celá země v roce 2020 a tvůrkyně pořadu Pečení na neděli)

Prostřete místo. Rozsviťte naději.

Tyto Vánoce můžete jednoduchým gestem změnit svět. Prostřete symbolické místo u svého stolu pro dítě, které žije v chudobě – a darujte mu teplé jídlo, vzdělání a šanci na lepší budoucnost zakoupením tištěného nebo elektronického poukazu na e-shopu Mary's Meals.

Více na **www.mistouvanocnihostolu.cz**.

S každým darem roste radost, pokoj a mír, které dělají Vánoce opravdovými. Jedno místo. Jeden talíř. Jeden krok k udržitelnější naději pro všechny.

Robin

Na tichém pediatrickém oddělení nemocnice v San Franciscu, koncem 90. let, se zastavila sestra před pokojem se slzami v očích. Uvnitř se smál malý chlapec s rakovinou v konečném stádiu. Měl na sobě příliš velký plášť, kolem krku stetoskop a na obličeji groteskní červený nos. Robin Williams ho rozesmál tak, že na chvíli zapomněl na bolest. Nebyly tam žádné kamery, žádní novináři, žádný doprovod. Jen Robin, plný hlasů, grimas a postav z kreslených filmů, a čistá radost, která se objevila z ničeho.

Tyto návštěvy nepřicházely z Hollywoodu. Byly tajně organizovány členy nemocničního personálu, kteří poznali člověka za umělcem. Robin často diskrétně volal a ptal se, zda jsou tam děti, které by mohly mít z návštěvy prospěch. Někdy přišel sám, s taškou loutek, nebo v převleku, dokonce s nezapomenutelným hlasem „paní Doubtfire“. Děti, někdy příliš slabé na to, aby se zvedly, se usmívaly, tiše se smály nebo mu šeptem vracely vtip. A rodiče, ohromeni, viděli své dítě znovu se smát — někdy poprvé po týdnech, někdy naposledy.

Jedna sestra si vzpomínala na návštěvu v roce 2003. Robin strávil více než hodinu s desetiletým chlapcem s leukémií, který měl před sebou jen pár dní. Otec dítěte, který zůstal týdně bez emocí, odmítal plakat před svým synem. Ten den Robin

dirigoval imaginární orchestr složený z vrzajících infuzních stojanů, zpíval absurdní operní árii doprovázenou pípáním monitoru. A tehdy otec plakal. Ne ze smutku, ale z úlevy.

Robin o těchto návštěvách nikdy nemluvil v médiích. Dokonce i jeho blízcí přátelé je objevovali náhodou, při svědectvích. Některé rodiny se mu pokusily veřejně poděkovat, ale on to vždy odmítal. Pro něj tyto okamžiky patřily dítěti, ne jemu. A už vůbec ne veřejnosti. Nebyla to charita ani show. Bylo to lidské setkání, syrové a upřímné.

V roce 2006, když byl v Denveru na vystoupení, jel přes hodinu, aby navštívil dospívající dívku v konečném stádiu, jejíž oblíbený film byl Aladin. Vyrostla recitováním replik Džina.

Když Robin vstoupil a začal improvizovat s tím kouzelným hlasem, rozzářila se. Její matka později řekla, že zůstal mnohem déle, než bylo plánováno, mluvil s její dcerou jako se starou přítelkyní, poslouchal stejně, jako bavil.

Byla potřeba mimořádná emocionální síla, aby prošel těmi dveřmi. Nebyly to filmové kulisy. Žádný scénář, žádný druhý pokus. Děti umíraly, vzduch byl těžký smutkem — a přesto Robin znovu zapaloval jiskru, byť jen na okamžik. Nikdy nespěchal. Seděl na zemi, sdílel zmrzlinu, držel za ruku. Po těchto návštěvách často zůstával sám ve svém autě, dlouho. Někdy plakal. Někdy zavolaal příteli, jen aby slyšel známý hlas.

Kolem roku 2010 v několika nemocnicích po celých Spojených státech personál věděl: pokud byl Robin ve městě, mohl přijít hovor. Nic nebylo nikdy zveřejněno, protože to nechtěl. Nebylo to pro titulky ani pro ocenění. Často říkal sestrám: „Pokud mohu dítěti na deset minut zapomenout, kde je... pak to všechno stojí za to.“

Jeho návštěvy neléčily. Neodvracely smrt. Ale dělaly něco jiného. Nabízely záblesk radosti v noci. Zmírňovaly nesnesitelné. Připomínaly všem — pacientům, rodičům, pečovatelům a dokonce i Robinovi — že smích má stále moc, i na prahu rozloučení. Protože někdy léčit neznamená uzdravovat. Znamená to dát někomu pocit, že je naživu, byť jen na okamžik, když mu celý svět říká opak...

Oznámení

S radostí oznamujeme, že se manželům Petrovi a Majce Blažkovým z Voltuše narodil chlapeček. Vyprošujeme Boží požehnání †!

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 8. do 21. prosince 2025				
		Starý Rožmitál		Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí	8. 12.	Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu 18,00 za Ivana Hoyera	---			
Úterý	9. 12.		---			
Středa	10. 12.		18,00 růženec			
Čtvrtek	11. 12.				17,00 růženec	
Pátek	12. 12.		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 za Marii Stoulilovou, Tomáše Čápa a Zdeňka Vachatu			
Sobota	13. 12.		---			
Neděle	14. 12.	3. neděle adventní 8,30 za Josefa Drechslera		10,10 b. sl.	11,15 mše sv.	
Pondělí	15. 12.		---			
Úterý	16. 12.		---			
Středa	17. 12.		7,00 roráty volná intence			14,30 Centrum soc. služeb
Čtvrtek	18. 12.				17,00 mše sv.	
Pátek	19. 12.		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 za Miloslava Muchnu a rodiče			
Sobota	20. 12.		11,00 zádušní mše sv. za Marii Vilikovskou			
Neděle	21. 12.	4. neděle adventní 8,30 za Josefa Drazdíka a celý rod		10,10 mše sv.	11,15 b. sl.	

ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ „HEJ, MISTŘE“ JAKUBA JANA RYBY

v podání zpěváků a hudebníků z Rožmitála a okolí

Ó, vy krásná nebesa, proč se dnes šlechtíte?

Proč se dnes tak překrásně nad námi třpytíte?

Betlém stojí jak v ohni, co to má znamenat?

Jenom, bratře, tam vzhledni, pojď se tam podívat.

Jakub Jan Ryba: Česká mše vánoční, ad Gloria

24. PROSINCE 2025

ve 22.00 hodin v kostele Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
při mši svaté o vigilii slavnosti Narození Páně,
která je každoročně obětována za Jakuba Jana Rybu a jeho rodinu

Česká mše vánoční zde zaznívá jako doprovod půlnoční bohoslužby, k níž byla samotným Jakubem Janem Rybou v roce 1796 zkomponována. Je prováděna na autentickém kůru starorožmitálského kostela, na původních varhanách, na něž autor jako zdejší regenschori hrával v létech 1788–1815.

26. PROSINCE 2025

na svátek sv. Štěpána v 17.00 hodin v kostele sv. Jana Nepomuckého
na Náměstí v Rožmitále beze mše svaté jako duchovní koncert
se zpěvem koled na závěr

1. LEDNA 2026

na Nový rok při mši svaté
o slavnosti Matky Boží Panny Marie ve 14.00 hodin
v kostele sv. Maří Magdalény v Bohutíně

RYBŮV
R K
2025